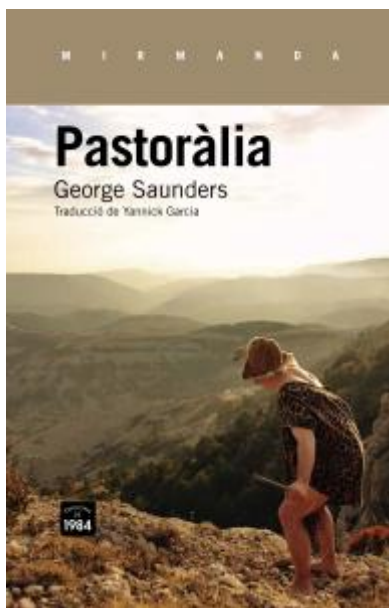

PASTORÀLIA, de George Saunders

David fajardo / La Finestra Digital

L'èxit de *Deu de desembre* ha portat a Edicions de 1984 a publicar (de nou amb una excel·lent traducció de **Yannick Garcia**) *Pastoràlia*, llibre de **George Saunders** que ja va ser editat al nostre país fa uns anys. Com és habitual en l'autor ens trobem amb un recull de contes de més o menys extensió plens de sentit de l'humor, ironia i una punyent crítica a la nostra societat.

A la història que dóna nom al llibre, l'autor ens situa en un parc temàtic molt particular on es recreen diferents moments històrics; en particular ens trobem a dos treballadors que representen homes de les caveres i que actuen al dictat d'unes normes i d'un sistema de recompenses alienador i terriblement familiar. Acompanyen aquesta narració altres textos que llencen una mirada distorsionada sobre un seminari d'autoajuda organitzat com una cadena de muntatge i, per tant, deshumanitzat a l'extrem, o que ens mostren com una família ha d'enfrontar-se a la mort i posterior resurrecció d'un dels seus membres.

Totes les històries de Saunders funcionen com miralls deformadors del món on vivim. Totes tenen una funció i transcendeixen les fronteres de la narrativa però convertir-se en editorials en format de ficció. A

“Pastoràlia” el sistema (empresarial i social) és retratat amb salvatge versemblança i els protagonistes, encara que qüestionen les condicions laborals que han de suportar, es veuen atrapats per les paraules convincents (i veladament amenaçadores) dels caps i un cúmul de procediments que ofeguen l'autonomia i el lliure pensament. Aquesta història ens apropa a uns protagonistes amb necessitats econòmiques que han d'acceptar un sistema de recompenses i càstigs que els obliguen a denunciar a companys que no es comporten de la manera adient. Es tracta d'una situació extrema però tant els discursos dels caps com l'ambient de treball resulten propers, d'una manera desagradablement fascinant.

De manera paral·lela, a la resta de relats Saunders agafa situacions quotidianes o estructures socials conegudes i les ridiculitza, traient tot el suc a unes situacions que podrien resultar normals però que acaben convertides en caricatures. Tots els personatges que apareixen a “Pastoràlia” són tràgicament còmics, humans plens de contradiccions que naveguen perduts per l'existència. Els retrats que l'escriptor construeix no són amables, ens obliguen a mirar de manera incòmoda el que tenim al costat i a qüestionar-nos la nostra manera de viure i d'entendre el món que ens envolta. Aquest és el principal valor de la literatura de Saunders, una obra que va més enllà de la seva extraordinària qualitat literària.

No hi ha paraula mal triada a “Pastoràlia”. Amb això no vull dir que Saunders sigui el millor escriptor viu però sí que és, sense cap mena de dubte, un dels més acurats a l’hora de construir el seu relat, sense caure en l’excés i sempre buscant la mesura justa. Els seus relats no s’allarguen, no avorreixen i arriben al final just en el moment necessari, mostrant com l’autor té perfectament clares les seves intencions i el nivell d’implicació que busca en els lectors. No es tracta d’un llibre llarg i en acabar-lo donen ganes de rellegir alguns dels contes, per seguir gaudint de l’exquisit treball de dissecció que ens trobem al seu interior.

És molt fàcil recomanar *Pastoràlia* a qualsevol persona que busqui alguna cosa més en els llibres que llegeix. George Saunders no es queda a la superfície, més aviat navega en les profunditats del nostre món, les analitza amb ull inquisitiu i acaba donant forma a petites històries boges, surrealistes però plenes de veritats. Així que només queda seguir gaudint del retorn d’aquest autor a les nostres llibreries i felicitar Edicions de 1984 per la seva publicació.